

DEKLAMOVANKE.

13. Zakaj se zemlja vrti.

Zvezda jutranja buditi
šla je zlato solnčece:
»Vstati treba bo, moj striček!
zemlja čaka že na te.«

— »Kaj mi boš sitnarila!
Jaz sem truden in zaspan — —
Pravzaprav pa me ne briga,
naj je tema ali dan — «

»Kaj ti, striček, je? Si bolan?
Ah, saj veš, da nate svet
je navezan. Jaz bojim se,
da nastane kak nered — —«

— »Meni to ni pravnič mar!
Da resnico ti povem:
Sklenil sem nocojšnjo noč,
da nikamor več ne grem.

Hm, čemu bi ravno jaz
večno letal krog zemlje!
Kaj bi trudil se zaman?
Naveličal sem se že.«

Zvezda je osupnila:
»Se ti nič ne smilijo
revna bitja zemeljska,
ki te pričakujejo?«

Striček se razjezil je:
— »Radi tistih žalostnih
stvaric naj se jaz ubijam?
Tiho bodi mi o njih!«

»Ah, poslušaj, dobri striček,
a kako naj pa ljudje
brez toplote in brez luči
tam na zemlji zdaj žive?«

— »Naj si kurijo kresove,
če se radi grejejo,
v nadomestek moje luči
baklje naj prižigajo.«

»In ko zmanjka bakelj jim,
kadar več ne bo kresov,
ali naj potem umró
sredi zmrznjenih grobov?«

Striček se zamislil je,
potlej rekel je tako:
— »Res, umreti jim ni treba,
škoda bi jih le bilo — — —

A poslušaj, zvezdica!
Kaj se tebi pravo zdi:
naj li roma peč krog zemlje,
ali zemlja krog peči?«

Zvezda je takoj umela,
nagnila se do zemlje
in ji tiho sporočila,
kaj želi si solnčece — — —

In od takrat neutrudno
zemlja roma, se vrti,
striček muhasti jo greje,
v luči svoji se smeji, —

Jože Plot.

LASTAVICA.

Lastavica poletela
je vsa žalostna od nas
proti jugu v daljne kraje,
ko je nas obiskal mraz.

Oj, kako jih pričakujem,
da prišle bi spet nazaj,
da bi vest nam oznanile:
pomlad roma spet v vaš kraj.

K vam poslal me je z bojišča,
iz daljav,
da vam, draga majka, zadnji
sporočim pozdrav.«

A bojim se, da prezgodaj
k nam bo ptička priletela,
vsela se na okence,
pesem žalostno zapela:

»Tam na jugu, na bojišču
padel v krvi je vaš sin,
zdaj brez svečice umira
od velikih bolečin.

Jan. Reginov.

